Nr 5

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 stycznia 1948 r.

19

ZARZĄDZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 17 grudnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zasad określenia wartości przedmiotów, co do których sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa na zasadzie art. 9 dekretu z dnia 19 sierpnia 1946 r. o koncesjonowaniu garbarń, zakładów do solenia i suszenia skór surowych oraz niektórych fabryk obuwia lub pasów transmisyjnych.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 maja 1947 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania art. 9 dekretu z dnia 19 sierpnia 1946 r. o koncesjonowaniu garbarń, zakładów do solenia i suszenia skór surowych oraz niektórych fabryk obuwia i pasów transmisyjnych (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 275) zarządza się co następuje:

§ 1.

Ustala się następujące zasady odpłatności przedmiotów przekazanych Centralnemu Zarządowi Przemysłu Skórzanego na zasadzie § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 maja 1947 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania art. 9 dekretu z dnia 19 sierpnia 1946 r. o koncesjonowaniu garbarń, zakładów do solenia i suszenia skór surowych oraz niektórych fabryk obuwia i pasów transmisyjnych:

a) za skóry surowe i wyprawione — według cen ustalonych w trybie art. 2 lub przepisów wydanych na podstawie art. 4 dekretu z dnia 19 września 1946 r. o obrocie skórami (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 281);

b) za półfarbykaty, maszyny, urządzenia techniczne oraz narzędzia — według cen ustalonych przez dwóch znawców wyznaczonych po jednym przez Centralny Zarząd Przemysłu Skórzanego na obszar każdego województwa oraz przez właściwą izbę przemysłowo-handlową lub rzemieślniczą w zależności od rodzaju przedmiotów przekazywanych.

Od przypadającej wpłaty na rzecz Skarbu Państwa potrąca się wszelkie koszty poniesione w związku z wykryciem przestępstwa oraz magazynowaniem i dozorem przedmiotu przestępstwa.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. W sprawach już prawomocnie osądzonych oszacowanie winno się odbywać według zasad podanych w § 1.

Minister Przemysłu i Handlu
wz (—) E. Szyr
Minister Skarbu
(—) K. Dąbrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 7 stycznia 1948 r. Nr 2, poz. 6).

20

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 stycznia 1948 r.

w przedmiocie czerpania korzyści z tytułu stanowiska służbowego i wykonywania zajęć ubocznych.

Zagadnienie czerpania korzyści z tytułu stanowiska służbowego i wykonywania zajęć ubocznych wymaga racjonalnego rozwiązania, umożliwiającego z jednej strony zabezpieczenie interesów służby i powagi stanowiska urzędniczego, z drugiej zaś — zezwolenie funkcjonariuszom w dopuszczalnych granicach wykonywania zajęć ubocznych w sposób niekolidujący z przepisami.

Sprawa ta została unormowana postanowieniami art. 290 K. K., art. art. 23, 26, 29, 30 i 31 ustawy z dnia 17. II. 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) i zarządzeniami Ministerstwa Skarbu z dnia 5. VII. 1945 r. L. D. I. 16812/1/45, z dnia 7. XII. 1945 r. Nr D. I. 59432/1/45, z dnia 14. V. 1946 r. Nr D. I. 2113/2/46 i z dnia 14. VI. 1946 r. Nr D. I. 3911/2/46.

Pomimo to zmuszony jestem, wobec faktu narastania nowych zjawisk w tej dziedzinie, komplikujących poruszone zagadnienie, do ponownego przypomnienia, powtórzenia i jednolitego ustalenia wytycznych w tej dziedzinie z jednoczesnym zwróceniem uwagi na obowiązujące przepisy ustawowe.

I. Czerpanie korzyści z tytułu stanowiska służbowego.

Art. 290 K. K. głosi, że (§ 1) „urzędnik, który w związku z urzędowaniem przyjmuje dla siebie lub innej osoby korzyść majątkową lub osobistą, albo ich obietnicę, bądź też takiej korzyści żąda, podlega karze więzienia do lat 5" i (§ 2) „Jeżeli sprawca uzależnia czynność urzędową od otrzymania dla siebie lub innej osoby korzyści majątkowej lub osobistej, albo przyjmuje korzyść taką lub jej obietnicę za czynność, która sprzeciwia się lub ma się sprzeciwiać ustawie, podlega karze więzienia do lat 10".

Przepis powyższy, umieszczony w rozdziale XLI K. K., zatytułowanym „Przestępstwa urzędnicze", dyspozycją swą obejmuje t. zw. łapownictwo i przekupstwo urzędnicze.

Analogiczną dyspozycję, aczkolwiek szerzej ujętą, zawiera art. 26 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Przepis ten postanawia, że urzędnikowi nie wolno żądać, ani przyjmować darów, ofiarowywanych w związku z jego stanowiskiem urzędowym bezpośrednio lub pośrednio jemu lub jego rodzinie, ani też jakimkolwiek sposobem wywoływać zaofiarowanie takiego daru. Również w myśl tego przepisu, nie wolno urzędnikowi przez wyzyskiwanie swego stanowiska urzędowego przysparzać lub starać się o przysporzenie sobie lub rodzinie jakichkolwiek korzyści.

Funkcjonariuszów niższych obowiązuje w tej mierze art. 103 ustawy o państwowej służbie cywilnej, który głosi, że funkcjonariuszowi niższemu nie wolno żądać za spełnienie czynności służbowych, albo wywoływać ofiarowywania jakichkolwiek korzyści lub darów, jak również przez wyzyskiwanie swego stanowiska urzędowego przysparzać lub starać się o przysporzenie sobie, albo innym osobom jakichkolwiek korzyści.

Zakazy, zawarte w cytowanych przepisach, są kategoryczne i dotyczą jakichkolwiek korzyści, t. j. zarówno korzyści materialnych, jak i niematerialnych, bez względu na to, w jakiej formie one się wyrażają lub od kogo pochodzą.

Dyspozycje powyższe obejmują więc również wypadki, gdy stosunek funkcjonariusza do obywatela przekracza granice kontaktu urzędowego, przez stosowanie form, odpowiednich w zażyłych stosunkach towarzyskich, względnie przez jedno lub obustronne zabiegi o nadanie kontaktowi urzędowemu form bardziej swobodnych i towarzyskich, z perspektywą eksploatowania tego zbliżenia dla osobistych celów.

W szczególności urzędnicy, którzy z ramienia władz skarbowych wykonywują czynności inspekcyjne i nadzorcze, przy spełnianiu swych funkcyj ograniczyć się winni do ścisłego wykonania zleconego im zadania, unikając nawiązywania bliższego kontaktu prywatnego z przedstawicielami instytucyj, przedsiębiorstw i urzędów nadzorowanych lub kontrolowanych.

W czasie dokonywania inspekcyj winny być wykluczone wszelkie zbliżenia na gruncie towarzyskim z przedstawicielami tych instytucyj, czy to w formie składania im wizyt, czy uczestniczenia w przyjęciach, urządzanych przez nich lub z ich udziałem, bądź w domach prywatnych, bądź w lokalach publiczynych, czy wreszcie przyjmowania u nich gościny (kwaterowania).

Nie mniejszą powściągliwość należy również zachować, jeśli chodzi o przyjmowanie takich świadczeń lub zaproszeń, przez przyjęcie których zaciąga się pewne zobowiązania towarzyskie, które mogą się okazać krępujące przy wykonywaniu obowiązków służbowych, zwłaszcza, jeśli stosunki finansowe urzędnika nie pozwalają mu na odwzajemnienie się w równej mierze.

Przy sposobności wyjaśniam, że w myśl obowiązujących przepisów władza służbowa władną jest zlecić funkcjonariuszowi państwowemu spełnianie czynności dodatkowych, niezwiązanych z jego stanowiskiem (art. 23 ustawy z dnia 17. II. 1922 r. o państwowej służbie cywilnej).

Za czynności te funkcjonariusz państwowy w myśl art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28/X. 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) może otrzymać dodatkowe wynagrodzenie.

Rodzaj i zakres czynności dodatkowych normuje zlecenie władzy służbowej, która, opierając się na powołanym przepisie prawnym, może przyznać i wypłacić urzędnikowi stosowne wynagrodzenie.

Pojęcie dodatkowego wynagrodzenia obejmuje również udzielanie z tego samego tytułu świadczeń w naturze, tak bezpłatnie, jak również po cenach niższych.

Dodatkowe wynagrodzenia mogą być wypłacane względnie świadczenia przyznawane urzędnikowi państwowemu tylko za pośrednictwem urzę-

du, w którym pełni służbę, co z całym naciskiem podkreślam.

Regułom powyższym podlegają pozostający w publiczno-prawnym stosunku służbowym funkcjonariusze państwowi oraz pracownicy, zatrudnieni w administracji państwowej na podstawie umowy o pracę.

Przez dodatkowe wynagrodzenie (świadczenie) należy rozumieć wszelkie wynagrodzenia (świadczenia) stałe, jednorazowe lub sporadyczne, otrzymywane przez urzędnika (pracownika) — poza jego uposażeniem zasadniczym z ustawowymi dodatkami — a wypłacane z funduszów Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych, monopoli, instytucyj prawno-publicznych, banków, a także ze wszelkich innych funduszów, jeżeli wypłata tego wynagrodzenia z tych i innych funduszów wynika z tytułu czynności służbowo zleconych urzędnikowi, a niezwiązanych ściśle z jego stanowiskiem służbowym.

Nie podpadają natomiast pod pojęcie dodatkowego wynagrodzenia korzyści materialne z tytułu zajęć ubocznych (art. 29 ustawy z dnia 17/II. 1922 r. o państwowej służbie cywilnej).

Na specjalną uwagę zasługują niedopuszczalne i karygodne wypadki pobierania wynagrodzeń stałych i jednorazowych bez wiedzy i z pominięciem pośrednictwa przy wypłacie ze strony władzy przełożonej urzędnika za czynności bezpośrednio lub pośrednio związane z jego stanowiskiem służbowym a wykonywane na rzecz lub w interesie innych władz, urzędów, instytucyj, przedsiębiorstw, zakładów, spółdzielni względnie osób fizycznych.

II. Wykonywanie zajęć ubocznych.

Sprawę tę normują art. 29, 30 i 31 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Ustęp 1 art. 29 postanawia, że urzędnikowi nie wolno przyjąć żadnej posady, ani stanowiska, ani też oddawać się poza urzędem takim zajęciom, których wykonywanie stoi w sprzeczności z jego obowiązkami służbowymi, przeszkadza mu w ścisłym wykonywaniu czynności urzędowych lub może wywoływać uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność.

Przepis ten wprowadza kategoryczny zakaz wykonywania przez urzędnika takich zajęć ubocznych, których wykonywanie:

a) stoi w sprzeczności z jego obowiązkami służbowymi, bądź

b) przeszkadza mu w ścisłym wykonywaniu czynności urzędowych lub

c) może wywoływać uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność.

W powyższych wypadkach władzy nie wolno udzielać zezwolenia na wykonywanie takich zajęć ubocznych, a urzędnik, który uzyskał zezwolenie drogą wprowadzenia władzy w błąd co do wymienionych okoliczności ponosi odpowiedzialność służbową i karną.

O ile natomiast zajęcie uboczne nie posiada cech wyżej wymienionych ma wówczas zastosowanie ust. 2 art. 29, który głosi, że urzędnikowi nie wolno przyjąć zajęcia ubocznego, przynoszącego mu jakąkolwiek korzyść materialną bez zezwolenia władzy naczelnej lub władzy przez nią upoważnionej. Udzielenie zezwolenia urzędnikom władz naczelnych wymaga zgody Prezesa Rady Ministrów.

W tym stanie rzeczy każdy funkcjonariusz skarbowy obowiązany jest przed przyjęciem zajęcia ubocznego uzyskać zezwolenie władzy naczelnej lub władzy przez nią upoważnionej.

Postanowienia art. 29 ustawy o państwowej służbie cywilnej stosują się w myśl art. 102 tejże ustawy analogicznie do funkcjonariuszów niższych.

Do obowiązków, wynikających z art. 29 ustawy o państwowej służbie cywilnej, funkcjonariusze winni ustosunkować się lojalnie nie tylko ze względu na obowiązek ustawowy lecz również w dobrze zrozumianym interesie własnym.

Wszelkie zatajenie zajęcia ubocznego bez względu na motywy zatajenia i rodzaj zajęcia ubocznego będzie traktowane co najmniej jako występek służbowy, niezależnie od ewent. odpowiedzialności karnej lub rozwiązania stosunku służbowego według swobodnego uznania władzy.

Wszyscy funkcjonariusze, którzy do obecnego czasu nie dopełnili obowiązku uzyskania zezwolenia na zajęcie uboczne, winni ujawnić wykonywanie zajęć ubocznych w terminie czternastodniowym, licząc od dnia następnego po przyjęciu do wiadomości niniejszego zarządzenia.

Wszystkim funkcjonariuszom, którzy w wymienionym terminie ujawnią wykonywanie zajęć ubocznych przez złożenie stosownych podań nie będą grozić żadne konsekwencje służbowe z tytułu niezłożenia podania o zezwolenie we właściwym czasie.

III. Wykonywanie zajęć ubocznych polegających na prowadzeniu księgowości.

Prowadzenie przez funkcjonariuszów księgowości (ksiąg handlowych, uproszczonych i podatkowych) lub nadzorów w firmach prywatnych podpada pod pojęcie zajęcia ubocznego.

Po wprowadzeniu dla podatników powszechnego obowiązku prowadzenia ksiąg dekretem z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) oraz rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych uproszczonych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365) — zagadnienie prowadzenia przez funkcjonariuszów księgowości dla podatników staje się

nader aktualne i wymaga specjalnego uregulowania, tak w interesie Skarbu Państwa, jak i funkcjonariuszów.

Tego rodzaju zajęcie uboczne może wywoływać uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność, a zatem może być z samego prawa (art. 29 ust. 1 ustawy o państwowej służbie cywilnej) zabronione.

Dla uniknięcia wszelkich wątpliwości w tym względzie wyjaśniam, że nie wolno udzielać funkcjonariuszom zezwolenia na zajęcia uboczne, polegające na prowadzeniu księgowości.

Wszyscy funkcjonariusze, którzy trudnią się prowadzeniem księgowości, bez względu na to, czy otrzymali zezwolenie, czy nie, winni zaprzestać wykonywania tych czynności pod rygorem skutków, przewidzianych w części II niniejszego zarządzenia.

Wszystkie dotychczas wydane zezwolenia w tym względzie polecam uchylić.

W stosunku do pracowników skarbowych, którzy mimo zakazu prowadzić będą księgowość lub nadzory należy stosować jak najsurowsze sankcje dyscyplinarne ewentualnie karne, względnie zwalniać ze służby.

IV. Tryb postępowania przy udzielaniu zezwoleń na zajęcia uboczne.

Celem unormowania trybu postępowania przy udzielaniu zezwoleń na zajęcie uboczne, zarządzam co następuje:

1) Kompetencje do udzielania zezwoleń na zajęcia uboczne ustalone zostały w cz. I. pkt. 9 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 października 1947 r. w przedmiocie kompetencji w sprawach osobowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 39, poz 337), które podaje również wzory podania o zezwolenie na zajęcie uboczne oraz wniosku władzy przełożonej.

2) Udzielanie zezwoleń na odbywanie aplikacji sądowej funkcjonariuszom, posiadającym wyższe studnia prawnicze, zajmującym zarówno stanowisko kierownicze jak i podporządkowane, zastrzegam kompetencji Ministerstwa Skarbu.

3) Funkcjonariusz, ubiegający się o zezwolenie na wykonywanie zajęcia ubocznego składa w drodze służbowej podanie.

4) Przed uzyskaniem zezwolenia na piśmie funkcjonariuszowi nie wolno przyjąć względnie wykonywać zajęcia ubocznego.

5) Władza przełożona przesyła z zachowaniem drogi służbowej podanie o zezwolenie na wykonywanie zajęcia ubocznego władzy kompetentnej do udzielenia zezwolenia wraz z wnioskiem i listą kwalifikacyjną, sporządzoną ad hoc według wzoru i na zasadach, podanych w zarządzeniu Ministerstwa Skarbu z dnia 15. VII. 1946 r. Nr D. I. 5230/2/46.

6) Zezwolenia na zajęcia uboczne dotyczą tylko dokładnie określonego zajęcia i wydawane mogą być na czas ściśle określony, bądź też do odwołania, co w zezwoleniu należy zaznaczyć.

7) Zezwolenia na zajęcia uboczne może być w każdym czasie odwołane, o czym należy zawiadomić zainteresowanego.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. I. 6884/2/47).

21
OKÓLNIK
z dnia 20 stycznia 1948 r.
w sprawie kwartalnych wykazów pojazdów mechanicznych.

W związku z pismem Ministerstwa Komunikacji z dnia 9 stycznia 1948 r. Nr X-4d-5/48 Ministerstwo Skarbu zarządza sporządzanie i nadsyłanie kwartalnych wykazów w/g wzorów Nr 2, 3 i 4 począwszy od I kwartału 1948 r. oraz jednorazowo wykazu w/g wzoru Nr 1.

Wykazy w/g wzorów Nr 2, 3 i 4 na dzień **31. I. 1948 r., oraz jednorazowo wykaz w/g wzoru** Nr 1 należy nadesłać do Departamentu I Ministerstwa Skarbu, Wydział Gospodarczy, do dnia 15 lutego 1948 r.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 1773/3/48).

Pieczęć podłużna

Wzór Nr 1.

ILOŚCIOWY STAN WSZYSTKICH POJAZDÓW MECHANICZNYCH W/G POCHODZENIA

Na dzień 31 stycznia 1948 r.

Jednorazowo

L. p.		Samochody								Autobusy				Ciągniki				Poj. spec.			Moto-cykle		RAZEM	Przyczepy				UWAGI
		Ciężarowe				Osobowe																		Cięż.		Pasaż.		
		a	b/b1	c/c1	d	a	b/b1	c/c1	d	a	b/b1	c/c1	d	a	b/b1	c/c1	d	a	b	c	a	d		a	d	a	d	
1	Pojazdy z powojennych zakupów zagran. (prócz demob. i marek ZSRR)																											
2	Pojazdy z demob. anglo-amerykań. i darów UNRRA																											
3	Pojazdy marek Z.S.R.R.																											
4	Pojazdy poniemieckie i ocalałe z okresu przedwojennego																											
5	Razem																											

Uwaga: wyjaśnienie na odwrocie

Podpis . . . .

Data . . . .

Wyjaśnienie: 1) Ciągniki ciężarowe siodłowe z naczepami (półprzyczepy) — zaliczyć do samochodów ciężarowych

2) Ciągniki z naczepami pasażerskimi zaliczyć do autobusów

3) Wykazać pojazdy: a — czynne i wymagające drobnej naprawy

b — będące w naprawie głównej

b^1 — będące w naprawie średniej

c — oczekujące naprawy głównej

c^1 — oczekujące naprawy średniej

d — nienadające się do naprawy (złom)

4) Za złom należy uważać takie pojazdy, które nie nadają się do naprawy lub których naprawa nie opłaca się

5) Wykaz wykonany będzie jednorazowo.

Pieczęć podłużna **Wzór Nr 2.**

Nr 5

ILOŚCIOWY STAN POJAZDÓW MECHANICZNYCH
w/g marek, typów i stanu technicznego

na dzień . . . . 194. . . r.

Kwartalne

			POJAZDY OSOBOWE I CIĘŻAROWE																AUTOBUSY						Razem	UWAGI
			Czynne		Nieczynne												Ogółem		Czynne	Nieczynne				Złom		
					W naprawie				Oczek. napraw				Złom		Razem					W naprawie		Oczek. napr.				
			A	C	Główna		Średnia		Główna		Średnia		A	C	A	C				Gł.	Śr.	Gł.	Śr.			
					A	C	A	C	A	C	A	C					A	C								
Samochody	marki typowe	Bedford																								
		Ford																								
		Citroen 11 L																								
		Chevrolet																								
		Dodge																								
		Fiat osob.																								
		GAZ - AA																								
		CMC																								
		Leyland																								
		Mercedes																								
		Opel - Olimp.																								
		Studeback.																								
		Willys																								
		ZIS - 5																								
	Inne nietypowe*																									
Razem																										
Ciągniki																										
Pojazdy spec.																										
Motocykle																										
Przyczepy																										

35

Uwaga: wyjaśnienie na odwrocie

*) podać osobno Opel Blitz i D.K.W

Podpis . . . .

Data . . . .

Pozycja 21

Wyjaśnienie:

1) Ciągniki ciężarowe siodłowe z naczepami (półprzyczepy) — zaliczyć do samochodów ciężarowych

2) Ciągniki z naczepami pasażerskimi zaliczyć do autobusów

3) A — pojazdy osobowe

C — pojazdy ciężarowe

4) Za pojazdy czynne należy uważać również znajdujące się w przeglądzie technicznym i drobnej naprawie, oraz oczekujące przeglądu i naprawy.

5) Za główną naprawę pojazdu należy uważać taką, która obejmuje przynajmniej 2 podstawowe zespoły (np. silnika, tylny most)

6) Za naprawę średnią należy uważać taką, która obejmuje przynajmniej główną naprawę względnie wymianę jednego z podstawowych zespołów

7) Za złom należy uważać takie pojazdy, które zgodnie z orzeczeniem komisji kwalifikacyjnej nie nadają się do naprawy, lub których naprawa nie opłaca się

8) Pierwszy wykaz należy wykonać w/g stanu na dzień 31. I. br. Następne wykazy wykonywać w/g stanu na dzień 1. IV., 1. VII. i t. d. kwartalnie i przesyłać w terminie 10 dni.

Pieczęć podłużna

WYKAZ ZAPLANOWANYCH NAPRAW POJAZDÓW MECHANICZNYCH

Wzór Nr 3.

Na kwartał . . . . 194. . . r.

Kwartalne

L. p.	Użytkownik (Nazwa instyt. podl. Ministerstwu)	Warsztaty i zakłady w których przewiduje się wykonanie naprawy	ZAPLANOWANE NAPRAWY																			UWAGI
			Samochody					Autobusy			Ciągniki			Poj. specjalne			Motocykle	Przyczepy			Ogółem	
			Główna		Średnia		Razem	Główna	Średnia	Razem	Główna	Średnia	Razem	Główna	Średnia	Razem		P	C	Razem		
			A	C	A	C																
1		Własne																				
		Obce																				
		Razem																				
2		Własne																				
		Obce																				
		Razem																				
3		Własne																				
		Obce																				
		Razem																				
4		Własne																				
		Obce																				
		Razem																				
RAZEM																						

Uwaga: wyjaśnienia na odwrocie

Podpis . . . .
Data . . . .

Wyjaśnienia: 1) Ciągniki ciężarowe siodłowe z naczepami (półprzyczepy) — zaliczyć do samochodów ciężarowych

2) Ciągniki z naczepami pasażerskimi zaliczyć do autobusów

3) A — pojazdy osobowe

C — pojazdy ciężarowe

P — pasażerskie przyczepy autobusowe

4) Za główną naprawę pojazdu należy uważać taką, która obejmuje przynajmniej 2 podstawowe zespoły (np. silnika, tylnego mostu)

5) Za naprawę średnią należy uważać taką, która obejmuje przynajmniej główną naprawę względnie wymianę jednego z podstawowych zespołów

6) W wykazie nie uwzględniać prywatnych samochodów osobowych ani prywatnych motocykli

7) Ilość zaplanowanych napraw na przyszły kwartał należy podać w formie ułamka tj. w liczniku podać ilość pojazdów, których naprawa faktycznie zostanie wykonana zaś w mianowniku pozostałą ilość pojazdów zaplanowanych do naprawy które z jakichkolwiek powodów w danym kwartale nie będą naprawnione

8) Plan na I kwartał 1948 r. należy nadesłać do Ministerstwa Skarbu do 15. II. br. na następne kwartały należy nadsyłać plany w ciągu 10 dni od początku kwartału, a więc 10. IV., 10. VII. i t. d.

Pieczęć podłużna

WYKAZ WYKONANYCH NAPRAW POJAZDÓW MECHANICZNYCH

Wzór Nr 4.

w kwartale . . . . 194. . . r.

Kwartalne

L. p.	Użytkownik (nazwa instyt. podl. Ministerstwa)	Warsztaty i zakłady w których dokonano naprawy		W Y K O N A N O N A P R A W Y																			UWAGI
				Samochody					Autobusy			Ciągniki			Poj. specjalne			Motocykle	Ogółem	Przyczepy			
				Główna		Średnia		Razem	Główna	Średnia	Razem	Główna	Średnia	Razem	Główna	Średnia	Razem			P	C	Razem	
				A	C	A	C																
1		Własne																					
		Obce	Państwowe																				
			Spółdz.																				
			Samorząd.																				
			Prywatne																				
			Razem																				
2		Własne																					
		Obce	Państwowe																				
			Spółdz.																				
			Samorząd.																				
			Prywatne																				
			Razem																				
3		Własne																					
		Obce	Państwowe																				
			Spółdz.																				
			Samorząd.																				
			Prywatne																				
			Razem																				
4		Własne																					
		Obce	Państwowe																				
			Spółdz.																				
			Samorząd.																				
			Prywatne																				
			Razem																				
RAZEM																							

U w a g a: wyjaśnienia na odwrocie

Podpis . . . .

Data . . . .

Wyjaśnienia: 1) Ciągniki ciężarowe siodłowe z naczepami (półprzyczepy) — zaliczyć do samochodów ciężarowych

2) Ciągniki z naczepami pasażerskimi zaliczyć do autobusów

3) A — pojazdy osobowe

C — pojazdy ciężarowe

P — pasażerskie przyczepy autobusowe

4) Za główną naprawę pojazdu należy uważać taką, która obejmuje przynajmniej 2 podstawowe zespoły (np. silnika, tylnego mostu)

5) Za naprawę średnią należy uważać taką, która obejmuje przynajmniej główną naprawę względnie wymianę jednego z podstawowych zespołów

6) Pierwszy wykaz należy wykonać w/g stanu na dzień 31. I. br. i wysłać do Ministerstwa Skarbu do dnia 15. II. br. Następne wykazy wykonywać w/g stanu na dzień 1. IV., 1. VII. i t. d. kwartalnie i przesyłać w terminie 10 dni.

22

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 16 stycznia 1948 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

L i s t a N r 10.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495) oraz § 15, ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 89, poz. 817), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo przeprowadzania rewizji spółdzielni w Związku Rewizyjnym Spółdzielni R. P. w Warszawie:

1. Assbury Stefan
2. Bodasiuk Melecjusz
3. Boniuk Jan
4. Bugajski Piotr
5. Ciekotowa Hanna
6. Cepiel Andrzej
7. Czubek Edward
8. Dąbrowski Saturnin
9. Jędrusik Wacław
10. Łotocki Kazimierz
11. Malawski Stanisław
12. Michałkowicz Józef
13. Orkan-Neweła Jerzy-Feliks
14. Oksiuta Władysław
15. Omietański Władysław
16. Pietrzak-Pawłowski Kazimierz
17. Przekota Władysław
18. Pruba Marian
19. Rossol Kazimierz
20. Rudziński Henryk
21. Rzoska Alfons-Władysław
22. Skowron Egbert
23. Strzelecki Roman
24. Zbikowski Wacław

p. o. Przewodniczącego
Państwowej Rady Spółdzielczej
Jan Zawada

(Znak R. S. 306/II/48).

Poz.	T R E Ś Ć		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OR	B	K	RR	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	A	M	U	Sp	L	R
19	Zasady określenia wartości przedmiotów, co do których sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa na zasadzie art. 9 dekretu z dnia 19 sierpnia 1946 r. o koncesjonowaniu garbarń, zakładów do solenia i suszenia skór surowych oraz niektórych fabryk obuwia lub pasów transmisyjnych.	Z	17 XII. 1947 r.																						×
20	Czerpanie korzyści z tytułu stanowiska służbowego i wykonywania zajęć ubocznych.	Z	17 I. 1948 r.	D. I. 6884/2/47	×																				
21	Kwartalne wykazy pojazdów mechanicznych.	O	20 I. 1948 r.	D. I. 1773/3/48		×																			
22	Zatwierdzenie prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.	Ob	16 I. 1948 r.	R. S. 306/II/47																			×		

Nr 5

Objaśnienie znaków:

OrOs	— dział	organizacyjny i osobowy
GB	— „	gospodarczy i budżetowy resortu
KS	— „	karny skarbowy
OSk	— „	Ochrony Skarbowej
OK	— „	obrotu pieniężnego i kredytu
B.	— „	budżetowy
K	— „	finansów i podatków komunalnych
RK	— „	rachunkowo-kasowy
C	— „	ceł
ZPP	— „	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	— „	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	— „	podatku od wynagrodzeń
MOSk	— „	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	— „	innych podatków bezpośrednich
EA	— „	egzekucji administracyjnej
A	— „	akcyz
M	— „	monopolów
U	— „	ubezpieczeń
Sp	— „	spółdzielczości
L	— „	likwidacyjny
R	— „	różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała

Cena zł 66

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 90.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.